

Mitzvah of the Week: Counting Up in These Times
R. Judah Kerbel ~ Queens Jewish Center ~ Parashat Emor 5781

1. ויקרא פרק כג, טו-טז

(טו) וספרתם לָכֶם מִמִּחֶרֶת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: (טז) עַד מִמִּחֶרֶת הַשַּׁבָּת הַשְּׂבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה:

Vayikra 23:15-16

And from the day on which you bring the sheaf of elevation offering—the day after the sabbath—you shall count off seven weeks. They must be complete: you must count until the day after the seventh week—fifty days; then you shall bring an offering of new grain to the LORD.

2. ספר אבודרהם תפלות הפסח

והטעם שצוה הקדוש ברוך הוא לספור את העומר מפני שכל אחד מישראל היה עסוק בקציר שלו והיו מפוזרים כל אחד בגרנו וצוה למנות כדי שלא ישכחו זמן עלייתם לרגל.

Abudraham

The reason for which the Holy One, blessed be He, commanded to count the omer was because each Israelite was involved in his own harvest and each one was dispersed in his own threshing floor, and He commanded to count in order that they should not forget the time of their ascent for the festival (aliyah la-regel).

3. רמב"ן ויקרא פרק כג פסוק לו

וצוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפנייהם ולאחריהם כי כולם קדושים ובתוכם ה', ומנה ממנו תשעה וארבעים יום שבעה שבועות כימי עולם, וקדש יום שמיני כשמיני של חג, והימים הספורים בינתיים כחולו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מתן תורה שהראם בו את אשו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש.

Ramban Vayikra 23:36

Now with respect to the Festival of Unleavened Bread He commanded that it be observed for seven days, with the first and seventh [days] being holy, though *they are all holy and the Eternal is among them*.⁴³⁰ From then on [i.e., beginning with the second day of Passover] we are to count forty-nine days[*of the omer*], which are seven weeks comparable to the [seven] “days” of the world, and then to sanctify the “eighth day” [i.e., the Festival of Weeks] just as the eighth day of Tabernacles [is holy]; and [the forty-nine days] counted between them are in the “intermediate days” of the festival, in the interval separating the first day and “eighth day” of the festival, this being the day of the Giving of the Torah when He made them *to see His great fire* and His words they heard *out of the midst of the fire*.

4. אור החיים ויקרא פרק כג פסוק טו

(טו) וספרתם לכם וגו'. אומרו לכם לצד שיצו ה' לספור שבע שבתות, ואמרו ז"ל (זוהר ח"ג צד א) כי לצד שהיו בטומאת מצרים ורצה ה' להזדווג לאומה זו דן בה כמשפט נדה שדינה לספור ז' נקיים, וצוה שיספרו ז' שבועות ואז יהיו מוכשרים להכניסתם כלה לחופה, והגם כי שם ז' ימים וכאן ז' שבועות, לצד הפלגת הטומאה וגם היותם בכללות ישראל שיער התמים דעים כי כן משפטם, ועיין מה שפרשתי בפסוק (יתרו יט א) בחודש השלישי לצאת וגו', והוא מאמר הכתוב כאן וספרתם לכם פירוש סיבת ספירה זו היא לסיבתכם לטהרתכם

שזולת זה תיכף היה ה' נותן להם התורה. ולדרך זה ידויק על נכון טעם ממחרת השבת ולא מיום השבת עצמו, כי כן משפט הספירה שיהיו כל הימים שלימים, ולצד שיום ט"ו בניסן שהוא יום השבת האמור כאן מקצת היום היו עדיין בארץ מצרים לזה יצו ה' לספור ממחרת, והגם כי זה היה בפסח מצרים, כמשפט הזה יעשה באותו פרק עצמו מדי שנה בשנה, כי כמו כן יעשה בסוד ה' כידוע ליודעי חן.

Or Ha-Chayim Vayikra 23:15

The reason the Torah adds the word "for yourselves" is that G'd commanded to count for seven weeks consecutively. We are told in the *Zohar* volume 3 page 97 that seeing the Jewish people were in a state of impurity and G'd wanted to betroth them to Himself He applied the legislation pertaining to a menstruant woman who is required to purify herself for seven days. He therefore commanded them to "purify" themselves for seven weeks by counting those days much as a menstruant counts the seven days. The count then was for the benefit of the Israelites in order that they would become G'd's "bride" as it were and would be able to step under the wedding canopy at Mount Sinai. The reason that the period of counting was seven weeks instead of seven days was the extraordinary amount of impurity the Jewish people had accumulated during their extended stay in Egypt. Another reason is that in this instance we speak about an entire people having to shed their accumulated impurities. I have explained on Exodus 19,1 that the word *בצאתם* was to be understood as a cause for G'd having delayed the giving of the Torah, i.e. the presence of the Israelites in Egypt for a long time necessitated the period of seven weeks during which the Jews prepared themselves for this event. The sentiment that the reason the Torah was not given immediately after the Exodus is supported by the words *ממחרת השבת*, that the Torah would not be given immediately after the Sabbath, i.e. Passover, but after a period described as the morrow of that day. The nature of this count is that the days have to be whole days, as opposed to parts of days. Seeing the 15th of Nissan at that time was a Sabbath and that on part of that day the Israelites were still in Egypt, the count of the seven weeks could not commence until the following day, i.e. *ממחרת*. While it is true that this consideration applied only to the generation of Israelites who left Egypt at that time, the Torah legislated that the same procedure be followed year after year starting with the year of the Exodus.

5. ספר החינוך מצוה שן

מצות ספירת העמר - לספר תשעה וארבעים יום מיום הבאת העמר שהוא יום ששה עשר בניסן. שנאמר (ויקרא כג טו) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. והמנין הזה חובה, ועלינו למנות בו הימים יום יום, וכן השבועות, שהכתוב אמר תספרו חמשים יום. ואמר גם כן (דברים טז ט) שבעה שבועות תספר לך, ובפרוש אמר אב"י בגמרא במנחות (סו, א) מצוה לממני יומי ומצוה לממני שבועי (עי' סה"מ"צ להרמב"ם עשין קסא). ויש מן המפרשים (עי' סוף ר"ן פסחים), שהיה דעתם, כי כונת הכתוב למנות השבועות דוקא כשהן שלמים, אבל להזכיר בכל יום ולומר שהם כך וכך ימים וכך וכך שבועות אין צורך. ויש מהם שאמרו (רא"ש בתשובה כלל כד סי' יג), כי הדרך הנבחר להזכיר מנין השבועות עם הימים תמיד בכל יום וירא שמים יבחר דרכם להוציא מכל ספק, ולא יחוש לתפארת המלות, וכן נהגו היום בכל המקומות ששמענו.

Sefer Ha-Chinukh Mitzvah 306

The commandment of counting the omer: To count forty-nine days from the bringing of the *omer* which is on the sixteenth day of Nissan, as it is stated (Leviticus 23:15), "And you shall count for yourselves from the morrow of the Shabbat from the day of your bringing the *omer* of waving." And this tallying is an obligation, and it is upon us to count the days on each day and,

likewise, the weeks. As Scripture said to count fifty days and also said (Deuteronomy 16:9), "Seven weeks shall you count for yourself." And in explanation, Abbaye said in the Gemara in Menachot 66a, "It is a commandment to tally the days and it is a commandment to tally the weeks" (see Sefer HaMitzvot LaRambam, Mitzvot Ase 161). And there are some of the commentators (see the end of Ran on Pesachim) the opinion of which is that the intention of the verse is to tally the weeks specifically when they are full, but there is no need to mention [them] every day and say that they are such and such days and such and such weeks. And there are some that say (Rosh in his Responsa 24:13) that the [proper] way is to mention the tally of weeks with the days always on every day. And one who fears the Heavens will choose their way to remove [himself] from any doubt, and not be concerned about the elegance of the words. And so have they practiced today in all places of which we have heard.

וּכְתַב הַרְמַב"ם זְכוּרֵנו לְבִרְכָה (סֵהַמ"צ שֵׁם) וְאֵל יִטְעָה אוֹתָךְ אִמְרָם זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה מִצְוֵה לְמַמְנֵי יוֹמֵי וּמִצְוֵה לְמַמְנֵי שְׁבוּעֵי. וְתַחֲשֵׁב שֶׁהֵם שְׁתֵּי מִצְוֹת, שְׁאִין הַכּוֹנֵה בִּזְהָ לֹמֵר שֶׁתְּהִיָּה מִצְוֵה בְּפְנֵי עֲצֻמָּה, אֲבָל הוּא חֵלֶק מִחֵלֶקֶת הַמִּצְוֵה. וְאִמְנָם הֵיוּ שְׁתֵּי מִצְוֹת, אֵלּוּ אִמְרוּ מִנִּין הַיָּמִים מִצְוֵה וּמִנִּין הַשְּׁבוּעוֹת מִצְוֵה, וְזֶה מֵה שֶׁלֹּא נֶעְלַם מִמֵּי שִׁידְקֵדֶק בְּדַבָּר וַיְבַאֲרֵהוּ, שֶׁאֵתָּה כִּשְׁתֵּאֲמַר יִתְחַיֵּב שִׁיעֵשֶׂה כַּךְ וְכַךְ, לֹא יִתְחַיֵּב מִן הַמֵּאֲמָר הַזֶּה שֶׁהֶעֱנִין הֵהוּא מִצְוֵה בְּפְנֵי עֲצֻמָּה, וְהִרְאִיָּה הַמְּבַאֲרֵת עַל זֶה, הַיּוֹתֵנוּ מוֹנִין הַשְּׁבוּעוֹת כִּמוֹ כֵּן בְּכֹל לַיְלָה בְּאִמְרָנוּ שֶׁהֵם כַּךְ וְכַךְ שְׁבוּעוֹת וְכַךְ וְכַךְ יָמִים, וְאֵלּוּ הֵיוּ הַשְּׁבוּעוֹת מִצְוֵה בְּפְנֵי עֲצֻמָּה, לֹא סִדְרוּ מִנִּינָם אֵלּא בְּלַיְלֵי הַשְּׁבוּעוֹת בְּלִבָּד, וְהֵיוּ לְהֵן שְׁתֵּי בְּרִכּוֹת אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצוּנוּ עַל סְפִירַת יְמֵי הָעֹמֵר, וְעַל סְפִירַת שְׁבוּעֵי הָעוֹמֵר, וְאִין הַדְּבָר כֵּן, אֲבָל הַמִּצְוֵה הִיא סְפִירַת הָעֹמֵר יְמֵיו וְשְׁבוּעוֹתָיו כִּמוֹ שֶׁכְּתַבְנוּ, עַד כֹּאן.

And Rambam, may his memory be blessed, wrote (Sefer HaMitzvot LaRambam, Mitzvot Ase 161), "And do not be misled by their, may their memory be blessed, saying [that] it is a commandment to tally days and it is a commandment to tally weeks, and think that they are two commandments. As the intention of this is not to say that it be a commandment on its own, but [rather] it is a part of the [different] parts of the commandment. However, it would have been two commandments had they said, 'The tally of the days is a commandment and the tally of the weeks is a commandment.' And this is what will not be hidden from one who is exact in the thing and elucidates it - that when you say, 'It is obligated that he do such and such,' it is not obligatory from this statement that this matter be a commandment on its own. And the proof that elucidates this is our tallying the weeks as well on each night, in our saying that they are such and such weeks and such and such days. And if the weeks were a commandment on their own, their tally would have only been arranged on the nights of the [ends of] the weeks alone. And they would have had two blessings: 'and commanded us about the counting of the days of the *omer*'; and 'about the counting of the weeks of the *omer*' - but the matter is not like this. [Rather] the commandment of the counting of the *omer* is its days and its weeks, as we have written." To here [are his words].

מִשְׁרָשֵׁי הַמִּצְוֵה. עַל צַד הַפֶּשֶׁט, לְפִי שֶׁכָּל עֵקֶרֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵינּוּ אֵלּא הַתּוֹרָה, וּמִפְּנֵי הַתּוֹרָה נִבְרָאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִרְמִיָּהוּ לֵג כָּה) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה וְגו', וְהִיא הָעֵקֶר וְהַסְּבָבָה שֶׁנִּגְאָלוּ וַיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם, כְּדִי שִׁיקְבְּלוּ הַתּוֹרָה בְּסִינַי וַיְקִימוּהָ, וְכִמוֹ שֶׁאִמְרָה הַשֵּׁם לְמִשָּׁה (שְׁמוֹת ג יב) וְזֶה לֶךְ הָאוֹת כִּי אֲנִכִי שֶׁלַחְתִּיךְ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה. וּפְרוּשׁ הַפְּסוּק הוֹצִיאֲךָ אוֹתָם מִמִּצְרַיִם, יִהְיֶה לֶךְ אוֹת שֶׁתַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה, כְּלוֹמֵר, שֶׁתַּקְבְּלוּ הַתּוֹרָה שֶׁהִיא הָעֵקֶר הַגְּדוֹל שֶׁבִּשְׁבִּיל זֶה הֵם נִגְאָלִים וְהִיא

תכלית הטובה שלהם, וענין גדול הוא להם יותר מן החרות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות בצאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אותו אות לעולם אל העקר.

It is from the roots of the commandment from the angle of the simple understanding [that it is] since the entire essence of Israel is only the Torah, and because of the Torah were the heavens and earth created, and as it is stated (Jeremiah 33:25), "Were it not for my covenant day and night, etc." And it is the essence and the reason that they were redeemed and left from Egypt - in order that they receive the Torah at Sinai, and fulfill it. And [it is] like God said to Moshe (Exodus 3:12), "And this will be the sign for you that I have sent you; when you take out the people from Egypt, you shall worship God on this mountain." And the understanding of the verse is [that] your taking them out from Egypt is a sign for you that you shall worship God on this mountain - meaning that you shall receive the Torah, which is the great principle for which they were redeemed and it is their ultimate good. And it is a great matter for them, more than freedom from slavery. And hence God made a sign of their leaving Egypt for the receiving of the Torah; as we always make what is secondary into a sign for what is the essence.

ומפני כן, כי היא כל עקרון של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדלה שעלו אליה, נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחרות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל הפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעמר, כלומר, כך וכך ימים עברו מן המנין ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה לנו הרצון החזק להגיע אל הזמן, ועל כן לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו רבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת, ואל יקשה עליך לומר אם כן אחר שעברו רב הימים של שבעה שבועות אלו, למה לא נזכיר מעוט הימים הנשארים? לפי שאין לשנות מטבע החשבון באמצעו. ואם תשאל אם כן למה אנו מתחילין אותו ממחרת השבת, ולא מיום ראשון? התשובה כי היום הראשון נתיחד כלו להזכרת הנס הגדול, והוא יציאת מצרים, שהוא אות ומופת בחודש העולם ובהשגחת השם יתברך על בני אדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו שום דבר אחר, ועל כן נתקן החשבון מיום שני מיד. ואין לומר היום כך וכך ימים ליום שני של פסח, שלא יהיה חשבון ראוי לומר ליום שני, ועל כן התקן למנות המנין ממה שנעשה בו, והוא קרבן העמר, שהוא קרבן נכבד, שבו זכר שאנו מאמינים, כי השם ברוך הוא בהשגחתו על בני אדם רוצה להחיותם ומחדש להם בכל שנה ושנה זרע תבואות לחיות בו.

And because of this - that it is [the] essence of Israel, and because of it were they redeemed and went up to all of the greatness to which they rose - we were commanded to tally from the morrow of the holiday of Pesach until the day of the giving of the Torah; to show about ourselves the great desire [we have] for the the honored day, which our hearts yearn [for] like 'a slave seeks shade' and always tallies when will come the yearned time that he goes out to freedom. As the tally shows about a man that all of his deliverance and all of his desire is to reach that time. And that which we count to the *omer*, meaning, "Such and such days have passed from the tally," and we do not tally "Such and such days do we have to the time," is because all of this shows us the great desire to reach the time [of Shavuot]. Therefore, we do not want to mention at the beginning of our counting the large number of days that we have to reach the offering of the two breads of [Shavuot]. And let it not be difficult for you, to say, "If so, after most of the days of these seven weeks have passed, why do we not mention the minority of the remaining days?" [It is] as one should not change the nature of the counting in the middle. And if you shall ask, "If so, why do we begin counting from the day after [Pesach] and not from the first day?" The answer [is that] it is because the first day is entirely dedicated to remembering the great

miracle, which is the exodus from Egypt, that is a sign and a proof of the world having been created and of God's - may He be blessed - providence over people. And we may not mix [something else into] its joy and mention anything else with it. And as such, the counting begins immediately from the second day. And we should not say, "Today is such and such days from the second day of Pesach" - as the count would not be fitting to say, "From the second day." And therefore it was ordained to count the tally from that which is done on it - and this is the *omer* offering, which is a significant sacrifice. As through it is the remembrance that we believe that God, blessed be He, wants - through His providence over people - to sustain them and [so] renews for them the seed of the grains in each and every year, to live through them.

מדיני המצוה. מה שאמרו זכרונם לברכה (מנחות סו, א), שמצוה למנותן מבערב כדי שיהו תמימות, כמו שאמר הכתוב תמימות תהיינה. ואמרו זכרונם לברכה, אימתי הן תמימות בזמן שמתחיל מבערב. ומכל מקום פרשו המפרשים (תוס' מנחות שם בד"ה זכר בשם בה"ג) שאם שכח ולא מנה מבערב מונה למחר כל היום. ויש אומרים שם, שמי ששכח ולא מנה יום אחד שאין יכול למנות עוד באותה שנה, לפי שכלן מצוה אחת הם. ומכיון ששכח מהן יום אחד, הרי כל החשבון בטל ממנו, ולא הודו מורינו שבדורנו לסברא זו, אלא מי ששכח יום אחד יאמר אמש היו כך בלא ברכה, ומונה האחרים עם כל ישראל. ומצוה מן המבחר (רמב"ם תמידין ומוספין ז כג) למנות מעמד, ומברך אשר קדשנו וכו'. ומי שמנה בלא ברכה יצא, ואינו רשאי לחזר ולמנות בברכה (שם הכ"ה). ויתר פרטיה, במסכת מנחות [או"ח סימן תעט].

From the laws of the commandment is that which they, may their memory be blessed, said (Menachot 66a) that it is a commandment to tally them from the evening so that they be complete. As the verse stated, "complete shall they be" - and they, may their memory be blessed, said, "From when are they complete? From when he begins from the evening." And nonetheless, the commentators (Tosafot in the name of Behag on Menachot, s.v. *zecher*) explained that if he forgot and did not tally from the evening, he [may] tally on the morrow the whole day. And some say there that one who forgot and did not tally one day may not tally again that year, since they are all one commandment; and since he forgot one day from them, the entire count is negated for him. And our teacher in our generation did not concede to this reasoning. Rather, one who forgot a day should say, "Yesterday was such," without a blessing; and tally the other [days] with all of Israel. And it is a choice [fulfillment] of the commandment to tally [while] standing (Mishneh Torah, Laws of Daily Offerings and Additional Offerings 7:23). And he recites the blessing, "who has sanctified us, etc." And one who has tallied without a blessing has fulfilled [the commandment], and [hence] he is not permitted to return and tally with a blessing (Mishneh Torah, Laws of Daily Offerings and Additional Offerings 7:25). And the rest of its details are in Tractate Menachot (see Tur, Orach Chaim 479).

ונוהגת מצוה זו מספירת העמר מדאורייתא בכל מקום בזכרים. בזמן הבית שיש שם עמר ומדרבנן בכל מקום ואפילו שאין עמר קרב, והעובר על זה ולא ספר ימים אלו בטל עשה.

And this commandment of counting the *omer* is practiced from Torah writ in every place by males at the time of the [Temple], such that the *omer* is there; and rabbinically in all places, even when the *omer* is not offered. And one who transgresses it and does not count these days has violated a positive commandment.

6. רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז

הלכה כב

מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת שבע שבתות, ומצוה למנות הימים עם השבועות שנאמר תספרו חמשים יום, ומתחילת היום מונין לפיכך מונה בלילה מליל ששה עשר בניסן.

הלכה כד

מצוה זו על כל איש מישראל ובכל מקום ובכל זמן, ונשים ועבדים פטורין ממנה.

7. תלמוד בבלי מסכת מנחות דף סו עמוד א

גופא, אמר אביי: מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי. רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי. אממר מני יומי ולא מני שבועי, אמר: זכר למקדש הוא.

8. הר"ן על הרי"ף מסכת פסחים דף כח עמוד א

וכיון דאביי ורבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי קי"ל כותייהו אף על גב דאמימר פליג עלייהו... ורוב מפרשים מסכימים דספירת העומר עכשיו דליכא הבאה ולא קרבן אינה אלא מדרבנן בעלמא זכר למקדש כדאמר אמימר התם זכר למקדש בעלמא הוא:

9. ביאור הגר"א אורח חיים סימן תפט סעיף ד

ואפי' כו'. שם מפסיקין לק"ש ורמב"ם וראב"ה ס"ל דספירה בזה"ז דאורייתא ואף על גב דאמימר ס"ל שהוא דרבנן רבנן דר"א ורבא דס"ל כאביי ע"כ ס"ל שהוא דאורייתא אבל התוס' ס"ל דל"פ עליה **אלא אף שהיא דרבנן מ"מ כל דתקון רבנן כו'**:

10. שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח סימן תפט סעיף ב

אם טעו ביום המעונן וברכו על ספירת העומר, חוזרים לספור כשתחשך. והמדקדקים אינם סופרים עד צאת הכוכבים, וכן ראוי לעשות.

11. משנה ברורה סימן תפט ס"ק יד

(יד) והמדקדקים - ר"ל דמן הדין היה אפשר להקל לספור משתחשך אף קודם צה"כ דבה"ש הוא ספק לילה ואזלינן לקולא בספק דרבנן בספירה בזה"ז שהוא מדרבנן לרוב הפוסקים אלא דמ"מ אינו נכון להכניס עצמו לספק לכתחלה ולהכי המדקדקים ממתנינים עד צה"כ שהוא בודאי לילה:

12. ביאור הלכה סימן תפט סעיף א ד"ה * לספור העומר

ולפ"ז יש סעד גדול למנהגנו שאנו זהירים שלא לספור עד צאת הכוכבים אחרי דלדעת כמה רבוותא הוא דאורייתא אח"כ מצאתי כעין זה ג"כ בא"ר אלא שלא זכר כל הני גדולים שכתבנו:

13. שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח סימן תפט סעיף ג

המתפלל עם הצבור מבעוד יום, מונה עמהם בלא ברכה. ואם יזכור בלילה יברך ויספור. הגה: ואפילו ענה אמן על ברכת הקהל, אם היה דעתו שלא לצאת, יחזור ויברך ויספור בלילה (ב"י בשם רשב"א).

14. משנה ברורה סימן תפט ס"ק טז

(טז) מבעוד יום - יש מאחרונים שפירשו דהיינו בין השמשות דהוא ספק לילה ויוצאין אז ידי ספירה לפוסקים דס"ל דספירה בזה"ז דרבנן אכן הוא רוצה לדקדק ולספור מצאת הכוכבים וכן"ל וקאמר המחבר דהוא ימנה עמהם פן ישכח אח"כ ויחשוב בדעתו אם אזכור אח"כ בלילה למנות אין אני רוצה לצאת בספירה זו וכדלקמיה בהג"ה. וע"כ כשיגיע הזמן אח"כ יברך ויספור ועיין בה"ל:

15. תוספות מסכת מנחות דף סו עמוד א

נראה דבספק חשיכה יכול לברך ואין צריך להמתין עד שיהא ודאי לילה כיון שהוא ספיקא דרבנן... עוד פסק בהלכות גדולות שאם הפסיק יום אחד ולא ספר שוב אינו סופר משום דבעיא תמימות ותימה גדולה הוא ולא יתכן.

16. רא"ש מסכת פסחים פרק י סימן מא

ואין נראה לר"י דכל לילה ולילה מצוה בפני עצמה היא.

17. שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח סימן תפט סעיף ה

אם שכח לברך באחד מהימים, בין יום ראשון בין משאר ימים, סופר בשאר ימים בלא ברכה; אבל אם הוא מסופק אם דילג יום אחד ולא ספר, יספור בשאר ימים בברכה.

18. משנה ברורה סימן תפט ס"ק לז

(לז) בלא ברכה - לחוש למ"ד דספירת שבע שבתות תמימות בעינן והא ליכא דהא חסר חד יומא ונכון בזה שישמע הברכה מן הש"ץ או מאחד מהמברכין ויענה אמן בכונה לצאת ואח"כ יספור [א"ר ופר"ח]:

19. שו"ת שבט הלוי חלק ג סימן צו

א. רב מנהיג בעירו ששכח באחד הימים של ספה"ע לספור הספירה ע"י שלא התפלל בביהכ"נ ונשאלתי מה יעשה בשאר הימים כי הוא רגיל לספור ברבים ואיכא כבוד התורה ובזיון אם לא יספור. +חכם אחד העירני דהלא אפשר שהוא יבקש ממישהו שלא יברך והוא יכוון להוציאו וה"ר מאו"ח סי' רצ"ז דמי שאינו מריח אעפ"כ יכול להוציא, ובאמת זה אינו דהתם בסי' רצ"ז הגרעק"א באמת מפקפק בזה מכח אינו מחויב בדבר שאינו יכול להוציא... בעניותי במקום הדחק כזה אפשר לסמוך על דעת הראשונים בסי' תפ"ט דכל יום מצוה בפ"ע ויספור בשאר ימים בברכה וכבר ידוע דהי' גדולים שעשו מעשה גם בלי זה לספור השאר בברכה, ואף על פי שאין לעשות כן כיון דכבר נפסקה הלכה סי' תפ"ט ס"ח, מ"מ כה"ג דאיכא כבוד התורה וכבוד הצבור אפשר לסמוך בזה ... ומכ"ש כאן דאיכא מחלוקת הראשונים

20. משנה מסכת מנחות פרק י משנה ט

מצותו לקצור בלילה נקצר ביום כשר ודוחה את השבת:

21. משנה מסכת מגילה פרק ב משנה ו

כל הלילה כשר לקצירת העומר ולהקטר חלבים ואיברים זה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום דבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה:

22. תוספות מסכת מגילה דף כ עמוד ב

אומר ר"ת **שאם שכח לברך בלילה לא יברך ביום** כדמשמע בהאי סתמא דמתני' דנהי דאיכא סתמא במנחות (דף עא.) דתני נקצר ביום כשר בדיעבד מ"מ סתמא דהכא עדיפא דהא קתני לה גבי הלכתא פסיקתא דדינא ועוד נראה דאפי' למאן דמכשר קצירת העומר ביום דיעבד מודה הוא גבי ספירה **דאין לברך ביום משום דשנה עליה הכתוב לעכב דכתיב (ויקרא כג) תמימות ואי אתה מוצא תמימות אלא כשאתה מונה בלילה וכן כתוב בהלכות עצרת ובה"ג כתב דהיכא דאינשי לברך בלילה ימנה למחר בלא ברכה וכן הלכה אבל אם שכח לילה ויום לא ימנה עוד בברכה דבעינן תמימות וליכא**

23. שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח סימן תפט סעיף ז

שכח ולא בירך כל הלילה, יספור ביום בלא ברכה.

24. משנה ברורה סימן תפט

(לד) בלא ברכה - דיש לחוש לדעת הפוסקים דאין זמן ספירה אלא בלילה וכשמברך ביום הוא לבטלה מיהו מכאן ולהבא סופר בכל לילה בברכה ולא הוי כדילג יום אחד לגמרי שאינו סופר עוד בברכה וכדלקמיה:

25. מפניני הרב (נערך ע"י הרה"ג ר' צבי שכטר), שה-שו

על פי דברי הר"ן סוף פסחים דמה שאנו מונים ספירת העומר בזמן הזה הוא זכר למה שמנו בני ישראל משעה שיצאו ממצרים עד שהגיעו למעמד הר סיני וממילא י"ל דאף שכבר שמעו ממשה רבנו שיתקיים מתן תורה בהר סיני תעבדון את האלוקים על ההר הזה י"ל שלא ידעו מתי יתקיים דבר זה וממילא הם לא היו יכולים למנות מלמעלה למטה לומר ביום הראשון עוד מ"ט ימים ויהיה מתן תורה וכו' (עיי"ש בר"ן שהביא להיפוך בשם המדרש ד"ע) וממילא מוכרחים היו למנות מלמעלה למטה ועל כן אף אנחנו מונים בזמן הזה זכר למנין ההוא מלמעלה למטה.